

Nieuwsbrief PS Updates

Nummer 29, 2020

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2020:683](#) 09-06-2020

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:1992:20](#) 05-06-1992

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2020:1264](#) 14-07-2020

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2020:1908](#) 08-07-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:5284](#) 07-07-2020

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2020:5236](#) 07-07-2020

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2020:5065](#) 13-07-2020

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:5103](#) 09-07-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:5938](#) 09-07-2020

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:2643](#) 09-07-2020

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2020:6121](#) 08-07-2020

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2020:2387](#) 08-07-2020

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2020:3396](#) 07-07-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:5895](#) 07-07-2020

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2020:4956](#) 01-07-2020

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2020:2288](#) 24-06-2020

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2020:5478](#) 24-06-2020

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2020:171](#) 07-07-2020

Annotatie

[Noodzakelijke verhuizing als gevolg van verkeersongeval: voordeelstoerekening en de verhouding tussen civiele aansprakelijkheid en de Wmo.](#)

mr. Y. Bosschaart

ANNOTATIE

Noodzakelijke verhuizing als gevolg van verkeersongeval: voordeelstoerekening en de verhouding tussen civiele aansprakelijkheid en de Wmo.

mr. Y. Bosschaart

In een uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 18 december 2019 staat de vraag centraal of de aansprakelijke verzekeraar de kosten van een noodzakelijke verhuizing dient te vergoeden.

1. Inleiding

Een ongeval met letsel tot gevolg kan meebrengen dat het slachtoffer dient te verhuizen naar een passende, aangepaste woning. In een uitspraak van de Rechtbank Midden-Nederland van 18 december 2019 staat de vraag centraal of de aansprakelijke verzekeraar de kosten van die noodzakelijke verhuizing dient te vergoeden. Ook gaat de rechtbank in deze uitspraak in op de vraag of de verzekeraar een succesvol beroep kan doen op voordeelstoerekening wanneer het slachtoffer vanwege het letsel naar een duurdere woning dient te verhuizen.

2. De feiten

Op 9 maart 2007 heeft een ongeval plaatsgevonden, waarbij verzoeker en een andere fietser met elkaar in botsing zijn gekomen. De verzekeraar van de andere fietser (hierna: Univé) heeft de aansprakelijkheid voor het ongeval erkend. Verzoeker heeft bij het ongeval knieletsel opgelopen, waardoor zijn linkerbeen vooral in gestrekte stand is. Verzoeker maakt in huis gebruik van krukken en een rollator en buitenshuis van een rolstoel en/of scootmobiel. Het gebruik van de krukken en de rollator is echter fysiek belastend. Het zou dan ook beter zijn als verzoeker in huis een trippelstoel zou kunnen gebruiken, maar zijn huidige woning is daarvoor niet geschikt. Partijen hebben Trivium Advies ingeschakeld om te onderzoeken of de huidige woning rolstoeltoegankelijk kan worden gemaakt en, indien dat niet mogelijk is, wat dan een passend alternatief zou zijn. Trivium is tot de conclusie gekomen dat de huidige

woning niet rolstoeltoegankelijk gemaakt kan worden en heeft een overzicht opgesteld van mogelijke alternatieven en de bijbehorende aankoopkosten en verbouwingskosten. Verzoeker is nog niet verhuisd, omdat hij niet over voldoende financiële middelen beschikt om een passende of aanpasbare woning aan te kopen.

3. De standpunten van partijen

Tussen partijen staat niet ter discussie dat de huidige woning voor verzoeker niet passend gemaakt kan worden, dat hij derhalve dient te verhuizen naar een passende, aangepaste woning en dat de kosten van de noodzakelijke verhuizing, de kosten die gemaakt moeten worden om een woning geschikt te maken en eventuele extra nettorentelasten – voor zover deze kosten redelijk en noodzakelijk zijn – voor rekening van Univé komen. Partijen verschillen van mening over de vraag of Univé gehouden is het door verzoeker gestelde financiële tekort voor de aankoop van een passende/aanpasbare woning te voldoen (en, zo ja, tot welk bedrag), of dat verzoeker genoeg dient te nemen met een appartement dat binnen de financieringsmogelijkheden van verzoeker valt. Daarnaast staat ter discussie of Univé een beroep kan doen op voordeelstoerekening.

Verzoeker stelt dat met de aankoop of het realiseren van een geschikte woning ten minste een bedrag in de orde van € 550.000 tot € 600.000 (prijspeil 2016-2017) gemoeid is. Verzoeker stelt dat hij, gezien zijn eigen financiële middelen en financieringsmogelijkheden, een bedrag van zeker € 300.000 tekort komt. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat Univé dit tekort moet bijdragen.

Univé stelt zich primair op het standpunt dat de verhuizing naar een appartement een passend alternatief is. Aangezien dit past binnen de financieringsmogelijkheden van verzoeker is het niet redelijk dat van Univé een vergoeding wordt gevorderd. Voor het geval de rechtbank oordeelt dat niet van verzoeker kan worden verlangd dat hij in een appartement gaat wonen, stelt Univé dat uit het onderzoek van Trivium blijkt dat er voldoende passend te maken woningen kunnen worden gekocht, waarbij de totale investering tussen € 220.000 en € 420.000 zou bedragen, en dus niet het door verzoeker gestelde totaalbedrag van € 550.000 tot € 600.000. Het tekort zou daarom geen € 300.000, maar circa € 165.000 bedragen. Het deel daarvan dat ziet op kosten die nodig zijn om de woning aan te passen (de verbouwingskosten) is Univé bereid te vergoeden. Het bedrag dat dan nog gefinancierd moet worden boven het bedrag dat verzoeker zelf beschikbaar stelt te hebben, is dan nog slechts € 50.000 tot € 75.000. Univé geeft aan dat dit tekort mogelijk ondervangen kan worden doordat er financiers zijn die een wat hoger bedrag aan verzoeker willen verstrekken, een derde garant

zou kunnen staan of door garantstelling van Univé zelf. Verder zal beoordeeld moeten worden of de woningaanpassing leidt tot een waardestijging en/of vermogensvermeerdering. Indien dat het geval is, zal dit voordeel volgens Univé verrekend moeten worden. Meer subsidiair, als het niet mogelijk is de woning gefinancierd te krijgen, is Univé bereid aanvullend een bedrag ter beschikking te stellen voor de aankoop, uitgaande van een beloop van dat bedrag van € 50.000 tot € 75.000. Univé voert aan dat dit opkomend voordeel naast een eventuele waardestijging door de woningaanpassing zelf, verrekend zal moeten worden.

4. Het uitgangspunt van volledige schadevergoeding

De rechtbank stelt voorop dat Univé de schade die verzoeker door het ongeval lijdt volledig moet vergoeden (HR 5 december 2008, ECLI:NL:HR:2008:BE9998, NJ 2009/387, m.nt. J.B.M. Vranken (*Rijnstate*)). De rechtbank oordeelt dat de verhuizing naar een appartement geen passend alternatief is en een verslechtering van de woonsituatie van verzoeker zou zijn. Verzoeker woont nu immers in een twee-onder-een-kapwoning met een tuin. Bovendien is een appartement niet genoemd als passend alternatief in het rapport van Trivium. De rechtbank is van oordeel dat het recht doet aan het uitgangspunt dat de schade volledig dient te worden vergoed, dat een volgende woning van verzoeker aan alle criteria voldoet die Trivium heeft genoteerd. Vervolgens gaat de rechtbank in op de vraag hoe die woning gefinancierd zou moeten worden. De rechtbank oordeelt dat, indien en voor zover verzoeker financieel gezien niet in staat is een andere woning te kopen, Univé in dat financiële tekort zal moeten voorzien. Indien dat van Univé niet geleverd zou mogen worden, zou verzoeker namelijk niet in staat zijn een passende woning aan te kopen, hetgeen afbreuk zou doen aan het uitgangspunt van volledige schadevergoeding. Univé zou op verschillende manieren in dat tekort kunnen voorzien. De rechtbank noemt als mogelijkheden dat Univé aan verzoeker een concreet bedrag ter grootte van het feitelijke tekort ter beschikking zou kunnen stellen of een garantstelling zou kunnen afgeven voor de hypotheekverstrekker die bereid is aan verzoeker een hogere lening te verstrekken dan op basis van zijn financiële situatie zou kunnen worden verstrekt. Die laatste optie komt de rechtbank het meest praktisch en haalbaar voor, omdat op die manier in het financiële tekort van verzoeker kan worden voorzien zonder dat Univé een concreet bedrag aan verzoeker uitkeert.

5. De verhouding tot de Wmo

De uitspraak illustreert dat de maatstaf die wordt gehanteerd bij een beroep op de Wet maatschappelijke ondersteuning (Wmo) anders is dan de maatstaf die wordt gehanteerd bij

de beoordeling van de reikwijdte van de vergoedingsplicht van de aansprakelijke verzekeraar. Wanneer de benadeelde een beroep doet op de Wmo, kan veelal worden volstaan met de goedkoopste, passende oplossing. De vergoeding waar het slachtoffer in het kader van een letselschadezaak recht op heeft, kan, zoals de onderhavige zaak illustreert, ruimer zijn. Bepalend is in dat geval niet wat de goedkoopste optie zou zijn, maar welke optie recht doet aan het uitgangspunt van volledige schadevergoeding. Dit wordt in de onderhavige uitspraak dan ook terecht meerdere malen door de rechtbank benadrukt. Overigens is ook mogelijk dat de benadeelde zowel een beroep doet op de Wmo als aanspraak maakt op schadevergoeding in de letselschadezaak. In dat geval kan de verzekeraar een beroep doen op voordeelstoerekening ex artikel 6:100 BW, waarbij rekening dient te worden gehouden met de aan de benadeelde toekomende voorziening op grond van de Wmo. Op de vraag of de benadeelde in het kader van de schadebeperkingsplicht gehouden is een beroep te doen op de voorzieningen op grond van de Wmo, wordt in de rechtspraak en literatuur geen eenduidig antwoord gegeven (zie o.m. T. Hartlief, 'Keuzevrijheid in het personenschaderecht', *NJB* 2004, afl. 35; M. de Groot, 'Civiele aansprakelijkheid voor zorgschade in relatie tot het publieke zorgaanbod', *H&R* 2018, afl. 1; Hof 's-Hertogenbosch 23 juni 2015, ECLI:NL:GHSHE:2015:2269; M.C.O. van Gerven & J.C. van Oel, 'De nieuwe Wet maatschappelijke ondersteuning 2015: tot wie kan het slachtoffer zich wenden indien er een aansprakelijke partij is?', *L&S* 2017, afl. 3; I. Laseur, 'Huishoudelijke hulp: schadebeperking of schadeafwenteling?' *TVP* 2008, afl. 3; M.F. Vermaat, 'De toepassing van de Wet Maatschappelijke Ondersteuning: wie zal dat betalen? De gemeente of de dader?', *TVP* 2007, afl. 3). In een geval zoals in de onderhavige zaak, waarbij er geen adequaat alternatief is voor de vergoeding waar de benadeelde in de letselschadezaak aanspraak op kan maken, kan mijns inziens niet van de benadeelde worden gevergd dat deze genoegen neemt met de voorziening op grond van de Wmo en zou een beroep van de verzekeraar op de schadebeperkingsplicht dan ook moeten worden afgewezen (zie ook T. Hartlief, 'Keuzevrijheid in het personenschaderecht', *NJB* 2004, afl. 35 en M. de Groot, 'Civiele aansprakelijkheid voor zorgschade in relatie tot het publieke zorgaanbod', *H&R* 2018, afl. 1).

6. Voordeelstoerekening

Univé stelt dat als de aangepaste woning (bij verkoop) meer waard is dan de huidige woning van verzoeker, die toename van het vermogen van verzoeker als voordeel verrekend moet worden met de te vergoeden schade. Uit artikel 6:100 BW volgt dat als een gebeurtenis behalve schade ook voordeel heeft opgeleverd voor een benadeelde, dat voordeel, voor zover dat redelijk is, bij de vaststelling van de te vergoeden schade in rekening moet worden gebracht. De rechtbank stelt voorop dat de Hoge Raad in het arrest van 1 februari 2002 (ECLI:NL:HR:2002:AD6627, *NJ* 2002/122 (*Van Straaten/Brandts*)) heeft beslist dat als

uitgangspunt moet worden genomen dat van voordeelstoerekening slechts sprake kan zijn als een voordeel daadwerkelijk is genoten, of naar redelijke verwachting daadwerkelijk genoten zal worden. De rechtbank overweegt dat dit voor de onderhavige zaak betekent dat het niet redelijk is een eventuele concrete financiële bijdrage van Univé als voordeel te verrekenen met de vast te stellen schadevergoeding, zolang de schade van verzoeker nog niet volledig is vergoed. Dit zou immers meebrengen dat het voor verzoeker onmogelijk wordt gemaakt een andere woning aan te kopen, hetgeen impliceert dat zijn schade niet volledig zou worden vergoed. De omstandigheid dat verzoeker in een groter, duurder huis zou wonen, is naar het oordeel van de rechtbank geen voordeel in de zin van artikel 6:100 BW. Hierdoor wordt hij immers juist in staat gesteld te leven en wonen zoals hij zou hebben gedaan indien het ongeval niet had plaatsgevonden. Weliswaar neemt zijn vermogen toe door de eigendom van een duurder huis, maar daarvan geniet hij pas voordeel als hij het huis verkoopt of er op een andere manier financieel voordeel aan ontleent. Het ligt naar het oordeel van de rechtbank dan ook in de rede dat partijen afspraken maken over hoe bij een eventuele verkoop van de (nog aan te schaffen) aangepaste woning wordt omgegaan met het verschil in waarde tussen de huidige woning en de aangepaste woning, op het moment van verkoop van de aangepaste woning.

Overigens staat de omstandigheid dat verzoeker pas bij de verkoop van de woning daadwerkelijk voordeel zou genieten van de eigendom van de duurdere woning, niet in de weg aan een geslaagd beroep op voordeelstoerekening. Ondanks dat de normschending de schade veroorzaakt en de verkoop van de duurdere woning het voordeel, kan worden gesproken van 'eenzelfde gebeurtenis' in de zin van artikel 6:100 BW. Hoewel de Hoge Raad in het verleden een striktere uitleg gaf aan de term 'eenzelfde gebeurtenis' (HR 11 februari 2000, *NJ* 2000/275 (*De Preter/Van Uiter*)) en HR 29 september 2000, *NJ* 2001/105 (*Paulissen/Staat*)) volgt uit de meer recente rechtspraak van de Hoge Raad dat om te kunnen spreken van eenzelfde gebeurtenis vereist is dat sprake is van een *condicio sine qua non*-verband tussen de normschending en het voordeel, in die zin dat in de omstandigheden van het geval sprake is van een voordeel dat zonder de normschending niet zou zijn opgekomen. Voorts dient met inachtneming van de in artikel 6:98 BW besloten maatstaf te worden beoordeeld of het redelijk is dat die voordelen in rekening worden gebracht bij de vaststelling van de te vergoeden schade (HR 8 juli 2016, *ECLI:NL:HR:2016:1483*, *NJ* 2017/262, m.nt. S.D. Lindenbergh en J.S. Kortmann (*TenneT/ABB*)).

In de onderhavige zaak geldt dat evident is dat de normschending *condicio sine qua non* is voor de eigendom van verzoeker van de duurdere woning. Door het hem overkomen ongeval is de verhuizing naar de duurdere, aangepaste woning immers noodzakelijk geworden. Het komt dan vervolgens aan op de vraag of het redelijk is dat voordeel op de schadevergoeding in

minderen te brengen (zie ook S.D. Lindenbergh, 'The tortfeasor takes the object as he finds it – Over gepredisponeerde zaken en nieuw voor oud', *NTBR* 2019/26, die dezelfde vraag bespreekt in het kader van waardevermeerdering van een woning na reparatie vanwege aardbevingsschade). Mijns inziens is het redelijk dat voordeel te verrekenen, zodra dit voordeel door de verkoop van de woning niet langer fictief is.

RECHTSPRAAK

Conclusie procureur-generaal Hartkamp voor het arrest inzake de Des-dochters (HR 9 oktober 1992, ECLI:NL:HR:1992:ZCo706, m.nt. C.J.H. Brunner), waarin de Hoge Raad het leerstuk van alternatieve causaliteit (art. 6:99 BW) toepaste in de situatie waarin schade werd geleden door gebruik van een ondeugdelijk medicijn (diëthylstilbestrol), maar niet achterhaald kon worden welke fabrikant het door (de moeders van) de schadelijdende dochters gebruikte middel in het verkeer had gebracht.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-06-1992

ECLI: ECLI:NL:PHR:1992:20

Zaaknummer: 14667

Rechters: Hartkamp

Wetsartikelen: 6:99 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor mensenhandel. Verdachte heeft het slachtoffer drie maanden lang gedwongen tot prostitutie. Het slachtoffer heeft fysiek letsel opgelopen waaronder drie botbreuken door het toegepaste geweld. Daarnaast heeft zij psychisch letsel opgelopen waarvoor zij langdurig is behandeld, zoals last van depressieve perioden zonder psychotische symptomen, suïcidegedachten en PTSS. De rechtbank wijst een bedrag van € 10.000 aan immateriële schade toe.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 13-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2020:5065

Zaaknummer: 03/720005-19

Rechters: C. Wapenaar, B.G.L. van der Aa en W. Loof

Advocaten: R.D. Maessen

Wetsartikelen: 359 Sv, 2 Opw, 361 Sv, 36f Sr, 6:106 BW, 14a Sr, 14b Sr, 14c Sr, 57 Sr, 273f Sr, 300 Sr en 1 Wet op de identificatieplicht

RECHTSPRAAK

Appellant heeft zich als senior penitentiair inrichtingswerker aangemeld om lid te worden van het Intern Bijstandsteam (IBT). Tijdens een IBT-training is hem een ongeval overkomen waardoor appellant neklachten heeft, zich moeilijk kan concentreren, verward is en snel geprikkeld is door licht en geluid. Dit heeft geleid tot arbeidsongeschiktheid en uiteindelijk het ontslag van appellant. Het hof oordeelt dat appellant een vordering bij de ambtenarenrechter had moeten instellen en dat artikel 7:658 BW geen grondslag kan zijn voor de schadeclaim, ook niet door ‘inlezen’ in artikel 6:162 BW. Het hof oordeelt daarnaast dat geen onrechtmatige daad van de collega-deelnemer kan worden aangenomen. De vordering op grond van artikel 6:170 BW wordt dan ook afgewezen. Ten slotte oordeelt het hof dat Barp niet van toepassing is.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2020:1264

Zaaknummer: 200.250.442-01

Rechters: G. Dulek-Schermers, E.M. Dousma-Valk en D.A. Schreuder

Advocaten: F.C. Schirmeister en P.J.S. den de Jong-van Bogaard

Wetsartikelen: 6:170 BW, 7:658 BW, 7:615 BW, 6:162 BW, 54a Barp, 35 ARAR, 98 ARAR, 37 ARAR, 48 ARAR, 7:611 BW, 1 Barp en 6:119 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Man wordt veroordeeld voor ontucht gepleegd met zijn minderjarige stiefkinderen. Toewijzing vorderingen benadeelde partij inzake immateriële schade ad € 5.000 aan slachtoffer 1 en € 7.500 aan slachtoffer 2.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2020:1908

Zaaknummer: 23-000558-18

Rechters: M.L. Leenaers, M. Iedema en J. Piena

Wetsartikelen: 244 Sr, 422 Sv, 404 Sv, 70 Sr, 71 Sr, 72 Sr, 245 Sr, 247 Sr, 14a Sr, 14b Sr, 14c Sr, 36f Sr, 57 Sr en 246 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Verdachte veroorzaakt een auto-ongeluk waarbij een vriend van hem, die op de bijrijdersstoel zat, overleed. De verdachte was toen onder invloed van alcohol en drugs. De rechtbank oordeelt dat de verdachte het ongeluk heeft veroorzaakt door aanmerkelijk onvoorzichtig en onoplettend te rijden. De dood van het slachtoffer is te wijten aan het onverantwoordelijke gedrag van de verdachte. De vader van het slachtoffer vordert € 20.000 aan affectieschade en de moeder van het slachtoffer vordert € 17.500 aan affectieschade. De rechtbank acht de gevorderde bedragen toewijsbaar met toepassing van het Besluit vergoeding affectieschade.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 09-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:2643

Zaaknummer: 16/072324-19 (P)

Rechters: E. Slager, J.G. van Ommeren en G. Perrick

Advocaten: H.S.K. Jap-A-Joe en F.A. ten Berge

Wetsartikelen: 2 Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer, 3 Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer, 12 Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer, 13 Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer, 16 Besluit alcohol, drugs en geneesmiddelen in het verkeer, 6 WvW, 163 WvW, 8 WvW, 175 WvW, 179 WvW, 6:101 BW, 36f Sr en 57 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Trouwstoetzaak 30 augustus 2019 Rotterdam. De rechtbank oordeelt dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan een poging tot het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan een politieagent. Verdachte heeft het slachtoffer van achteren benaderd en met een harde vuistslag op het hoofd en de nek geslagen. Het slachtoffer is op de grond gevallen en is enige tijd buiten bewustzijn geweest. Hierdoor heeft het slachtoffer een whiplash opgelopen. Het incident heeft door de media-aandacht maatschappelijke verontwaardiging opgeroepen. De rechtbank stelt de immateriële schade vast naar maatstaven van billijkheid op € 1.500.

Strafrecht. Trouwstoetzaak 30 augustus 2019 Rotterdam. De rechtbank oordeelt dat verdachte zich schuldig heeft gemaakt aan een poging tot het toebrengen van zwaar lichamelijk letsel aan een politieagent. De trouwstoet veroorzaakte veel overlast op de openbare weg in Rotterdam. Hoewel het slachtoffer, die hier als politieagent tegen optrad, gewoon zijn werk deed, werd verdachte boos toen hij zag dat een van de deelnemers van de trouwstoet werd aangehouden. Terwijl het slachtoffer hiermee bezig was en hij de verdachte niet heeft zien aankomen, heeft de verdachte hem van achteren benaderd en met een harde vuistslag op het hoofd en de nek geslagen. Hierna is de verdachte op de vlucht geslagen, zonder zich om het welzijn van het slachtoffer te bekommeren. Het slachtoffer is door de klap op de grond gevallen en is enige tijd buiten bewustzijn geweest. Als gevolg van het handelen van de verdachte heeft het slachtoffer een whiplash opgelopen en heeft tot op de dag van vandaag nog klachten. De gebeurtenis heeft een grote impact op het dagelijks leven van het slachtoffer en zijn gezin. Ook heeft het incident door de media-aandacht maatschappelijke verontwaardiging opgeroepen. Het slachtoffer vordert een vergoeding van € 3.627 aan immateriële schade. De rechtbank acht het gevorderde bedrag echter te hoog. Dit is gebaseerd op een gemiddelde van toegekende schadevergoedingen in andere zaken, waarbij ook is vergeleken met zaken waarbij sprake is van ernstiger letsel en andersoortig geweld. De rechtbank stelt, gelet hierop, de immateriële schade vast naar maatstaven van billijkheid op € 1.500.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 09-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:5938

Zaaknummer: 10/242794-19 vorderingen TUL VV: 10/652308-12 (alg.) en 10/661274-12 (bijz.)

Rechters: J. van Dort, W.M. Stolk en Berge, J.S. van den J.S. van den Berge

Advocaten: R. Dijkstra

Wetsartikelen: 82 Sr, 126j Sv, 36f Sr, 14a Sr, 14b Sr, 14c Sr, 45 Sr, 302 Sr, 304 Sr, 1 Wet op de identificatieplicht en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Bevoegdheidsincident. Eiser heeft als gevolg van zijn werkzaamheden aan boord van een schip, onder andere het regelmatig tillen van zware ladingen, een blessure opgelopen waardoor hij arbeidsongeschikt is geworden. Op dat moment voer het schip tussen Nederland en Duitsland. Eiser stelt dat GCCL Malta, GCCL Croatia en Aria Schiff hoofdelijk aansprakelijk zijn voor de schade. De vordering van eiser valt echter niet binnen de bevoegdheid van de Rijnvaartrechtbanken zoals deze is voorzien in de Akte van Mannheim. De rechtbank oordeelt dat zij ook niet bevoegd is op grond van Lugano II en Brussel I bis.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 24-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:5478

Zaaknummer: C/10/591671 / HA ZA 20-187

Rechters: P.A.M. van Schouwenburg-Laan

Advocaten: T. Bezmalinovic en W.E. Boonk

Wetsartikelen: 34 Akte van Mannheim, 34(II)(c) Akte van Mannheim, 34bis Akte van Mannheim, 35 Akte van Mannheim, 35bis Akte van Mannheim, 35ter Akte van Mannheim, 36 Akte van Mannheim, 7 Rv, 8 Rv, 1 Brussel I bis, 4 Brussel I bis, 5 Brussel I bis, 6 Brussel I bis, 7 Brussel I bis, 8 Brussel I bis, 21 Brussel I bis, 23 Brussel I bis, 24 Brussel I bis, 66 Brussel I bis, 71 Brussel I bis, 1 Lugano II, 5 Lugano II, 63 Lugano II, 2 Lugano II, 3 Lugano II, 60 Lugano II, 67 Lugano II, 22 Lugano II, 23 Lugano II en 7 Lugano II

RECHTSPRAAK

Zoon die werkzaamheden voor vof van vader en broer verricht krijgt een eenzijdig verkeersongeval. Ten gevolge van het ongeval heeft hij onder meer ernstig hersenletsel opgelopen en hij is op dit moment volledig arbeidsongeschikt. Het hof oordeelt dat de vof aansprakelijk is op grond van artikel 7:611 BW. ASR geeft geen dekking, omdat er geen verzekering is afgesloten voor de eigen schade van een ondergeschikte die schade als bestuurder van een motorrijtuig veroorzaakt. ASR heeft geen waarschuwingsplicht voor dekkingshiaat en de assurantietussenpersoon is niet tekortgeschoten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:5236

Zaaknummer: 200.240.090

Rechters: C.J.H.G. Bronzwaer, A.W. Steeg en G.J.M. Verburg

Advocaten: J.W. Janssens, A.H. Blok, H. Lebbing en L.C. Dufour

Wetsartikelen: 7:658 BW, 7:611 BW, 7:954 BW, 7:610 BW en 7:953 BW

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Werkgeversaansprakelijkheid. Werkneemster wordt bij binnenkomst van het pand van de werkgever geraakt door elektronische toegangspoortjes. Sindsdien ondervindt werkneemster klachten en beperkingen en zij is, ondanks (medische) behandeling, volledig arbeidsongeschikt verklaard. De kantonrechter stelt voorop dat aan de zorgplicht van de werkgever met betrekking tot het geven van instructies over het gebruik van dergelijke veelgebruikte toegangspoortjes in het algemeen geen al te hoge eisen worden gesteld. In dit specifieke geval waarin voor de werkgever echter duidelijk was dat de poortjes en/of de kaartlezers niet altijd even goed werkten en dat de werknemers ook niet goed wisten hoe de poortjes correct moesten worden gebruikt, had van de werkgever meer instructie met betrekking tot het gebruik van de toegangspoortjes mogen worden verwacht.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 24-06-2020

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2020:2288

Zaaknummer: 808-266

Rechters: A. Wilken

Advocaten: E. Tesnjak en R.S. Ariëns

Wetsartikelen: 7:611 BW, 7:658 BW, 10:19w Rv, 10:19aa Rv, 6:96 BW en 7:96z BW

RECHTSPRAAK

Tussenbeschikking. Verzoeker is behandeld voor een incomplete dwarslaesie nadat hij meerdere keren ten val is gekomen. Hij stelt dat de behandelend artsen en de verpleegkundigen van het ziekenhuis toerekenbaar tekort zijn geschoten althans hebben gehandeld in strijd met de daartoe vereiste zorgvuldigheid, als bedoeld in artikel 7:453 BW. Er zou een onjuiste, dan wel te late diagnose gesteld zijn door het ziekenhuis waardoor er geen adequate zorgbehandeling/nabehandeling heeft plaatsgevonden. De rechtbank wijst het verzoek om een voorlopig deskundigenbericht toe. Partijen hebben overeenstemming bereikt over de persoon en vraagstelling.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 09-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:5103

Zaaknummer: C/15/299200 / HA RK 20/23

Rechters: L.J. Saarloos

Advocaten: B. Wernik en M.J.J. de Ridder

Wetsartikelen: 202 Rv, 205 Rv, 7:453 BW, 195 Rv en 199 Rv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling van minderjarige verdachte voor doodslag, poging tot afpersing in vereniging en voorbereidingshandelingen daartoe. De door de ouders van het slachtoffer gevorderde affectieschade van € 20.000 per persoon wordt toegewezen. De moeder krijgt een deel van de gevorderde shockschade (€ 10.000), omdat zij het slachtoffer heeft aangetroffen, getuige was van diverse reanimatiepogingen en als gevolg daarvan aan PTSS lijdt. De vorderingen van het broertje en de vordering van de vader tot vergoeding van shockschade worden niet-ontvankelijk verklaard. Het broertje is geen 'naaste' in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW.

Strafrecht. Veroordeling van minderjarige verdachte voor doodslag, poging tot afpersing in vereniging en voorbereidingshandelingen daartoe. Met betrekking tot de doodslag is een beroep op noodweerexces gedaan. Dit wordt verworpen omdat er geen sprake was van een verontschuldigbare overschrijding van de grenzen van noodzakelijke verdediging. De door de ouders van het slachtoffer gevorderde affectieschade van € 20.000 per persoon wordt toegewezen. Ten aanzien van de moeder van het slachtoffer wordt een deel van de gevorderde shockschade (€ 10.000) toegewezen. Zij heeft het slachtoffer aangetroffen op de plaats van het misdrijf, is getuige geweest van de diverse reanimatiepogingen en lijdt als gevolg daarvan aan PTSS. De vorderingen van het broertje van het slachtoffer en de vordering van de vader tot vergoeding van shockschade worden niet-ontvankelijk verklaard. Zij voldoen niet aan het confrontatievereiste en het is de vraag of bij hen een hevige emotionele schok is teweeggebracht door de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van het misdrijf. Het broertje kan niet als 'naaste' in de zin van artikel 6:108 lid 4 aanhef en onder g BW worden aangemerkt.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 08-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2020:2387

Zaaknummer: 18/740060-19

Rechters: N.A. Vlietstra, M.J. Dijkstra en G.W.G. Wijnands

Advocaten: H.M. Terpstra en Vliet, P.A. van der P.A. van der Vliet

Wetsartikelen: 41 Sr, 77s Sr, 6:166 BW, 6:108 BW, 6:101 BW, 6 EVRM, 36f Sr, 45 Sr, 46 Sr, 47 Sr, 77a Sr, 77g Sr, 77i Sr, 77s Sr, 77x Sr, 77y Sr, 77z Sr, 77aa Sr, 77gg Sr, 287 Sr en 317 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag van slachtoffer 1 en mishandeling van slachtoffer 2. Verdachte heeft meermalen met een mes in de richting van het gezicht en lichaam van slachtoffer 1 gestoken en gesneden. Als gevolg hiervan heeft slachtoffer 1 aan zijn neus, hand en pols letsel opgelopen en is hij geopereerd aan zijn verwondingen. De rechtbank stelt de geleden immateriële schade naar billijkheid vast op een bedrag van € 12.371. Daarnaast heeft verdachte slachtoffer 2 in zijn rechteronderarm gestoken. De vordering tot € 3.000 aan immateriële schade wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 08-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2020:6121

Zaaknummer: 09/842035-19

Rechters: J. Eisses, B.T.C. Jordaans en M.M. Dolman

Advocaten: R.A. Kaarls, Uijen, F.J.W. F.J.W. Uijen en Genemans, N.B. N.B. Genemans

Wetsartikelen: 36f Sr, 37a Sr, 37b Sr, 45 Sr, 57 Sr, 285 Sr, 287 Sr, 300 Sr, 38e Sr en 38z Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Conclusie advocaat-generaal inzake een beslissing ten aanzien van de vordering van de benadeelde partij. Kan de deelneming aan de gedragingen (openlijke geweldpleging) in groepsverband verdachte worden toegerekend? Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte voor de door de benadeelde partij geleden schade hoofdelijk aansprakelijk is. Verwezen wordt naar de conclusie van advocaat-generaal Hofstee betreffende een viertal vereisten waaraan voor de toepassing van artikel 6:166 lid 1 BW moet zijn voldaan. Het hof heeft toereikend gemotiveerd waarom verdachte hoofdelijk aansprakelijk is voor de schade van de benadeelde partij. De eis dat de gedragingen de deelnemer aan het groepsverband hoofdelijk 'kunnen worden toegerekend' heeft slechts een beperkte aanvullende functie.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 09-06-2020

ECLI: ECLI:NL:PHR:2020:683

Zaaknummer: 19/01147

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt, P. van Dongen en S. van den Akker

Wetsartikelen: 6:166 BW en 6:4:20 Sv

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op (ex-)vriendin en veroordeling voor mishandeling van een ambtenaar gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. De moeder van de vrouw krijgt € 20.000 voor shockschade en € 17.500 voor affectieschade toegewezen, en haar vader € 17.500 voor affectieschade. Haar zoon krijgt een vergoeding van € 10.000 voor immateriële schade (persoonsaantasting) en € 20.000 voor affectieschade. De affectieschadevordering van de stiefvader van de vrouw wordt afgewezen. De arrestantenverzorger krijgt een vergoeding van € 400 voor (immateriële) schade.

Strafrecht. Veroordeling voor doodslag op (ex-)vriendin en veroordeling voor mishandeling van een ambtenaar gedurende of ter zake van de rechtmatige uitoefening van zijn bediening. Verdachte heeft zijn 25-jarige (ex-)vriendin met een mes gestoken en zij is in het ziekenhuis aan de gevolgen daarvan overleden. Daarnaast heeft verdachte een arrestantenverzorger in het gezicht geslagen. De moeder van het slachtoffer vordert een vergoeding van € 20.000 aan shockschade en een vergoeding van € 17.500 aan affectieschade. De vordering wordt geheel toegewezen. Bij moeder is namelijk een hevige emotionele schok teweeggebracht door de confrontatie met de directe gevolgen van de gewelddadige dood van haar kind, waaronder het aantreffen van het bloed in haar huis. Dat heeft PTSS tot gevolg gehad. De vader van het slachtoffer vordert een vergoeding van affectieschade ad € 17.500. De gevorderde schadevergoeding is gebaseerd op het Besluit vergoeding affectieschade en wordt toegewezen. De zoon van het slachtoffer vordert een vergoeding van € 30.000 aan immateriële schade (aantasting in de persoon) en € 20.000 aan affectieschade. De rechtbank overweegt dat het nu nog lastig is om vast te stellen wat de immateriële schade voor de zoon is en hoe dit zich in de toekomst zal ontwikkelen. Daarom wordt de immateriële schade vastgesteld op € 10.000. De gevorderde vergoeding van affectieschade van € 20.000 wordt toegewezen. De stiefvader van het slachtoffer heeft een vergoeding van € 17.500 aan affectieschade gevorderd. Hij komt echter niet voor vergoeding van affectieschade in aanmerking, omdat hij nooit in gezinsverband de zorg voor het slachtoffer heeft gehad en geen nauwe persoonlijke relatie met

de overledene had. De arrestantenverzorger heeft een bedrag van € 400 toegewezen gekregen als (immateriële) schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2020:5895

Zaaknummer: 10/172187-19 en 10/294081-19

Rechters: D.C.J. Peeck, L. Feraaune en C.E. Bos

Advocaten: A.H.J. Strak

Wetsartikelen: 6:108 BW, 37a Sr, 6:109 BW, 36f Sr, 37b Sr, 57 Sr, 287 Sr, 300 Sr en 304 Sr

RECHTSPRAAK

Deelgeschil. Verzoeker heeft zich tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden in zijn pink gesneden. Verweester, een logistieke dienstverlener, heeft de aansprakelijkheid voor de schade als gevolg van het snij-incident erkend. Het gevraagde voorschot ten behoeve van nadere medische expertise is afgewezen, omdat het verzoek in deze fase van de schadeafwikkeling onnodig is gedaan. Verzoeker zal eerst andere stappen moeten zetten. Verzoeker heeft, ondanks herhaaldelijk verzoek daartoe van verweester, tot dusver verzuimd om concrete informatie te verstrekken op basis waarvan inzicht kan ontstaan over de omvang van zijn gestelde schade en het verband tussen deze schade en het snij-incident. De rechtbank wijst het verzoek tot voorschot af, omdat niet beoordeeld kan worden of de kosten van de verzochte nadere medische expertise wel of niet in redelijke verhouding staan met de geleden schade. De kosten die samenhangen met het verzoek komen daarom niet voor vergoeding in aanmerking en begroting van de kosten kan achterwege blijven.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2020:3396

Zaaknummer: 355315 EX RK 20-27

Rechters: B.C.W. Geurtsen-van Eeden

Advocaten: R.W.J.M. te Pas en B.W.E. Boonk

Wetsartikelen: 7:658 BW, 1019z Rv, 1019w Rv, 1019aa Rv en 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Werknemer krijgt een ongeval gedurende bijzonder woon-werkverkeer en stelt daardoor schade te lijden bestaande uit een subarachnoïdale bloeding en psychische klachten. Werknemer spreekt werkgever aan tot vergoeding van de schade. Werknemer stelt dat werkgever uit hoofde van goed werkgeverschap een behoorlijke verzekering tegen deze schade af had moeten sluiten. De kantonrechter oordeelt over de omvang van de verzekeringsplicht van de werkgever en oordeelt dat de werkgever hierin tekort is geschoten. Over de schade en het causaal verband wordt iedere verdere beslissing aangehouden en een mondelinge behandeling gelast.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 01-07-2020

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2020:4956

Zaaknummer: 7403681 \ CV EXPL 18-8590

Rechters: M.C. van Rijn

Advocaten: T.J.J. van Dijk en H.M. Kruitwagen

Wetsartikelen: 7:611 BW, 6:248 BW en 6:98 BW

RECHTSPRAAK

Verkeersongeval waarbij geïntimeerde in de auto van achteren is aangereden door een pick-up. Zij heeft daarbij letsel opgelopen en is onder medische behandeling gesteld. Schadeverzekeraar Aksa doet een beroep op overmacht, omdat de aanrijding zou zijn veroorzaakt door een derde auto die tegen de pick-up aan reed. Het hof oordeelt dat overmacht niet is vast komen te staan, omdat uit het bewijsmateriaal niet met voldoende mate van zekerheid kan worden afgeleid dat de pick-up daadwerkelijk door een derde auto is aangereden. Het bewijsaanbod van Aska in hoger beroep is onvoldoende specifiek. Het hof bevestigt het bestreden vonnis.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2020:171

Zaaknummer: CUR2019H00382

Rechters: Th. Veling, M.W. Scholte en Geurts-de Veld, W. W. Geurts-de Veld

Advocaten: A.C. van Hoof en R.A.P.H. Pols

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Letsel opgelopen in een politiecel door ernstig destructief gedrag van appellant. Het hoger beroep richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat de politie rechtens geen verwijt valt te maken wat betreft de insluiting van appellant in een politiecel, wat betreft het aanvankelijk niet-optreden tegen de zelfverwonding toen deze gaande was en wat betreft de schildprocedure. Het hof oordeelt dat de politie niet gevaarzettend heeft gehandeld. Van een handelen door de politie in strijd met een wettelijke plicht of een subjectief recht is niet gebleken terwijl evenmin is gebleken dat de politie buiten de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening is getreden.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 07-07-2020

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2020:5284

Zaaknummer: 200.241.852/01

Rechters: J.H. Kuiper, I. Tubben en I.F. Clement

Advocaten: E.J. Bijl en A.T. Bolt

Wetsartikelen: 2 PolW, 6:107 BW, 6:119 BW en 843a Rv